Ч. 10. Пятниця 28 (15) січня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Докінчене 66-го засїданя I. сесиї IX періоду.

На передвчерашнім вечірнім засїданю вела ся дальша дискусия над справами шкільними. По промовах пп. Скварка, ґр. Генриха Баденього і Старуха забрав голос віцепрезидент ради шкільної краєвої др. Дембовский і в півторагодиннїй промові полемізував з закидами робленими бесїдниками властям шкільним.

Піднїсши на вступі своєї промови, що заінтересоване справами шкільними єсть потїшаючою проявою, а критика, хоч би остра але справедлива не є шкідна, відпирав закиди, немов би у всхіднїй Галичинї не було шкіл руских лише утраквістичні школи народні. Утраквізм — говорив бесїдник — є лише в учительских семінариях східної Галичини і в двох приватних ґімназиях, в Яворові і в Рогатинї а нема єго в близько 2.400 школах, в котрих викладає ся всьо в язицї рускім, а польский язик є лише надобовязковим предметом науки, так як противно руский язик у всхіднїй Галичинї є обовязковим предметом науки в школах польских.

Також несправедливий є закид піднесений рускими послами, немов би Русини не мали в радах шкільних окружних відповідного заступника з вимком представителя гр. кат. управителя. Бесїдник мусить ствердити, що в многих радах шкільних окружних представителї учительского стану суть рускої народности, а в радах шкільних місцевих о скілько іде о рускі громади, представителї рад громадских суть виключно рускої народности.

Що до закиду, що нема чисто руских семінарий, то бесїдник признає, що на основі закона з р. 1901 дійстно так є. Однако той стан відповідає відносинам, бо у всхіднїй части краю потрібні суть учителї, котрі могли би викладати в обох краєвих язиках. Впрочім було би то для учителїв Русинів дуже некористно, коли би були виключені від учення в польских школах, бо тим самим були би виключені від посад в більших містах, посад користнїйших і лїпше платних.

Обговорював відтак справу чотиро-клясових шкіл, підносячи, що таких шкіл з руским язиком викладовим було доси в Галичинї 40, а в сїм роцї має то число збільшити ся о 17. Єсть отже в тім напрямі великий поступ. Дальше відпирав закиди роблені деяким інспекторам шкіл народних.

Що до справи руских підручників шкільних, то займає ся нею в радї шкільній краєвій двох функціонарів: радн. двора Барвіньский справою підручників для шкіл народних, та новий функционар краєвої інспекциї, Русин, справою книжок шкільних для ґімназий. Дальше заповів бесїдник, що в сїм роцї буде відкрита школа промислова з руским язиком викладовим в Делятинї.

В справі будови нових шкіл виказує бесїдник, кілько вже з 10-міліонового фонду видано на нові будинки і заявляє, що по виданю цїлої тої квоти полишить ся ще дуже богато громад без шкільних будинків. Длятого придержуючи ся закона, Рада шкільна краєва мусить уважати, аби краєва підмога діставала ся лише громадам, котрі відповідають в цїлости вимаганим услівям.

Згадавши вкінци о предложенім соймови справозданю ради шкільної краєвої з єї діяльности за минувший час, з котрого виходить між иншими, що в минувшім часї прибуло шкіл 143 і 1054 сил учительских, що число шкіл вже вибудованих з міліонового фонду виносить 330, а число громад безшкільних зійшло з 625 до 253, висказав др. Дембовский надію, що сойм буде мати з того поняте о значнім поступі на поли шкільництва і може признасть радї шкільній краєвій, що має право гордити ся своєю діяльностию в послїднім роцї.

10,

Зрабоване „Реґента“.

Сьміховинка — М. Бляка.

(Дальше).

— Панно Норетто Бернар!

Піднесеним голосом закликав він єї по імени і при тім подивив ся остро на неї.

Она то блїдла то червонїла, але не відзивала ся анї словом.

— Панно Норетто Бернар!

Она кинула ся перепуджена і не могучи укрити дрожаня голосу, спитала:

— Чи то ви мене кличете?

— Я маю на думцї панну Норетту Бернар, доньку радного міста Аристида Бернарда в улицї Канбон!

Она тодї нараз схопила ся.

— Я вас не знаю, мій пане!

— Того й не потреба. Але за то тим лїпше я вас знаю. Я вже від вількох днів ходжу слїдом за вами. Тепер дійшов я вже до цїли. Чи можу просити о той лист?

— Яким правом жадаєте того?

Очи їй засьвітили ся, а рука єї спочила важко на листї, щоби єго боронити.

— У вашім власнім інтересї. Ви дали ся намовити до такого нерозважного вчинку, котрий для вас і для — него може мати як найгірші наслїдки. Ви не розважили того, хто ви, і що маєте вітця, котрому можете наробити великого горя, скоро все стане звістно.

Норетта Бернар почала непокоїти ся. Она не знала того чоловіка, котрий так говорив до неї і видко знав єї тайну, коли важив ся промавляти до неї таким тоном.

— Хтож вам наказав слїдити за мною?

— Нїхто.

— То не правда.

— А таки-так! — обстоював Боже при своїм. — Але я не хочу допустити до того, щоби вас втягнули в публичний скандал.

— А як же ви того всего довідали ся? То прецї тайна межи нами самими. А може він сам з тим виговорив ся?

— Нї! — Віктор покивав енерґічно головою. — Я сам всего здогадав ся із зовсїм незначних дрібничок.

— А щож вробите, як би я вам дійстно лист дала?

— Я хочу тому конець зробити.

— Та й я то хочу. — Отже коли вже все знаєте, то можете й лист прочитати.— Але не скажете нїкому нїчого?

— Даю вам на то моє слово чести!

Віктор встав і приступив до стола. Взяв лист і став читати: Мій Любий! Я не могла мобачити ся з тобою в Люврі. Я нагло занедужала. Коли ти менї казав туди другий раз прийти, то він вже був замкнений. Отже не було призначено, щоби ми спокійно і без перешкоди могли поговорити з собою. Коли я перший раз була пішла, то був там і мій тато зі мною, котрий міг би був нам легко зробити несподїванку. Менї здає ся, що буде найлїпше о всім отверто поговорити. Що нам з всеї нашої любови, що з всеї пристрасти, коли я за три днї маю стати жінкою другого? І так мусить бути! Бо з чогож жили би ми обоє? Ти кажеш: працювати! Але чи не гадаєш, що ми в недостатку і бідї будемо одно другому затроювати житє —

Доти читав Віктор зі щораз більшим здивованєм. Таж то були зовсїм инші річи, як ті, яких він сподївав ся. Перед ним отворив ся конфлікт, о якім він не подумав, а котрий для него не мав нїякого значіня. Про диямант, про рабунок не було анї слївця якоїсь згадки.

А як він помилив ся, коли тут настало спільне непорозуміне, чи має він тодї право ще дальше читати?

Так був здивований, що спустив в долину руку, котра держала лист і лиш видивив ся на Норетту Бернар та не міг анї слова промовити.

Молода дама перебила ту прикру мовчанку. — Отже вірите — спитала она — що я хочу кінця. Може я й сим листом роблю якусь дурницю, бо щоби мала обходити мене помовка других людий, коли я єго прецї любила — і мимо всего таки все ще люблю!

— Гастона Сантіера маєте на думцї?

— Гастона Сантіера? — повторила она і покивала головою. — Нї, я дала слово Люїсови Туртальови. Додержу єго, хоч би й Жіль Ферні —

Віктор перебив їй. — А Гастон Сантіє? А „Реґент“? Той диямант з Люврy.

П. Маршалок краєвий заявив, що після реґуляміну буджетова дискусия має тревати через 8 пяти-годинних засідань. Таких засідань було в сім році 9, з котрих 8 відповідало реґулямінови. Питає отже п. Маршалок сойму, чи дискусию треба закінчити, чи можна єї вести дальше.

На внесенє п. Лясковского, ухвалила палата дискусию буджетову продовжити ще о три дни.

На тім о годині 12-ій в почи закінчено засіданє.

Вісти політичні.

Ситуация парляментарна.

„Deutschnationale Korresp." доносить, що реченець скликаня палати послів, котрий сперш у визначувано на 10 лютого, відсуне ся аж до 15. лютого. На всякий випадок перед 15. лютого парлямент не збере ся на засіданє. Тілько деякі комісиї, а то социяльно-політична, мають розпочати наради раньше, як тілько соймові сесиї на се лишать місця. Відсуненє засіданя парляменту спричинене обставиною, що в рішаючих кругах надіють ся успіхів від переговорів в справі урухомленя ческого сойму, коло котрого особливо заходять ся соймові ґрупи великих власників німецких і ческих. Від тих переговорів надіють ся доброго кінця та вже заздалегідь відсувають реченець скликаня парляменту, щоби мати час для нарад ческого сойму.

Скликаня ческого сойму домагали ся ческі посли від правительства ще в осени, однак правительство не згодилось на те, мотивуючи свою відмову тим, що оно може скликати сойм тілько тоді, як буде мати певність, що сойм супокійно буде радити. Певности такої не було, бо між ческими і німецкими послами не прийшло до порозуміня що до залишеня обструкциї в ческім соймі. Чехи спершу довший час грозили, що у відплату за німецку обструкцию в ческім соймі розібють обструкцию палату послів. Однак після ухваленя реформи реґуляміну обструкция в парляменті сталась ілюзоричною, а Чехи признали за відповіднійше приблизитись до правительства та глядати собі місця в правительственній більшости.

Результатом тих політичних міркувань являють ся ческо-німецкі угодові переговори, котрі за ініцияти вою намістника Куденгового і краєвого маршалка Льобковіча розпочали ся.

Она покивала головою, не розуміючи, о що розходить ся.

— Але тота шмата, намащена липом, преці доказала! Ви чей мусіли о тім знати, бо ваше занедужанє так якось дивно зійшло ся разом з тим. Тота шмата з липом зраджує спільну роботу, безусловну змову, тому то я й ходив слідом за вами, бо арештовано невинного чоловіка.

Норетта Бернар лиш видивила ся на Віктора. — Не знаю, о чім ви говорите — сказала она відтак.

— А я не знаю тих імен, які ви мені сказали.

— Ви преці о тім говорили!

— О Гастоні Сантіє.

— Ви говорили о якійсь розвазі і о наслідках, які могли би того вийти.

— Я мав на думці зрабованє „Реґента".

— Коли так, то я вам зрадила тайну, про котру ви нічого не знали?

— То ми обоє, видко, помилили ся. Простіть мені.

— Та й мушу просити, бо не можу вже нічого змінити.

Він поклав лист знов на стіл.

— Як то лиш могло так все зійти ся? — спитала она.

Віктор розповів свою історию. Як диямант зрабовано, як знайдена шмата звела его очевидно на фальшивий слід, що арештовано зовсім невинного чоловіка.

Норетта Бернар призадумана слухала его оповіданя а відтак сказала: Я не маю з тою справою рішучо ніякого діла. Лиш намірені сходини з моїм милим завели мене до Лювру, де мені відтак недобре зробило ся. А знаєте, що я гадаю?

— Ну, кажіть.

— Я гадаю, що злодій серед того заколоту, якого наробило моє занедужанє, сховав „Реґента" таки десь в самім Люврі, щоби его опісля при догідній нагоді звідтам взяти.

*

Коли Віктор Боже вертав з Монпарнасу через улицю Рен, був в як найліпшім гуморі. Знав тепер вже, як то могло стати ся і де подів ся диямант. Тепер вже все легко для него і він був переконаний, що то лиш его трудам і заходам удало ся викрити, де подів ся диямант.

Він зайшов тепер до бюра комісаря Фальота.

Коли той побачив ще незнакомого єму гостя, чоло его наморщило ся а брови зсунулись до купи.

— Я хотів би лиш спитати, чи арештовано вже злодія і чи мого вуйка вже випущено або чи віднайдено вже „Реґента"?

— На жаль мушу вам на ті всі питаня відповісти, що ні. Але ми не арештували більше нікого, хто би ще був підозріний о крадіж. Длятого пан Відеман сидить все ще в арешті а диямату на жаль також не віднайдено.

Не чекаючи, аж его попросять, сів собі Віктор і сказав на то: Я сими днями роздумував над сею справою і як мені здає ся, видумав не зле, що стало ся і де подів ся диямант.

По лици комісаря пересунув ся недовірчивий усьміх. — Отже ви хочете таки конче заробити тих десять тисячів франків?

— Розуміє ся.

— А чи можу вас спитати, що ви відкрили?

— Авжеж, що можете. Я вам впрочім зараз сам все поясню. Ви преці самі сконстатували, що в критичнім часі ніхто не вийшов з Лювру.

— З виїмкою арештованого.

— Котрий зовсім невинний — докінчив Боже — а з того дасть ся заключити, що злодій лишив ся в Люврі.

— Зовсім слушно! — притакнув Фальйо. — Але тоді були би его викрили.

— Коли би він вже не сховав був дияманта, щоби его при догіднійшій нагоді неспостережено забрати.

Комісар лиш видивив ся на Віктора а відтак сказав: То такий дотеп, що я ще не чув такого.

— То не має бути дотеп!

— Отже ви так таки на правду кажете?

— Авжеж.

— Таже Лювр від того часу все ще замкнений. Коли так, то диямант повинен там ще бути. То було би знаменито! — І комісар зачав знов сьміяти ся.

— Сьмійте ся лиш! — сказав Віктор. — А я все-таки хотів би, щоби моє внесенє виконано і пошукано в Люврі, бо тим можу найліпше доказати невинність мого вуйка.

— Добре!

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 27 січня 1909.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував позістаючого в службі міністерства рільництва радника лісництва Руд. Фішера старш. радником лісництва. — Стар. офіцыял канцелярийний Волод. Шидловский в Стрию іменований стар. начальником канцеляриї суду краєвого у Львові.

— **Краєва Рада шкільна** перенесла заступників учителів: Ів. Войтуника з ґімн. в Бережанах до ґімн. в Сокали; Сидора Єлюка і Евг. Грушкевича з рускої ґімназиї в Перемишли до руск. ґім. в Коломиї; Лавр. Глувку з II польск. ґімн. в Тернополи до ґімн. в Мельцу.

— **В справі авантури підчас йорданьского водосьвятя в Рудках** доносить урядова „Gazeta Lwowska": „Супротив донесеня „Діла" з 21 с. м. ч. 14 під заголовком „Вшехпольский напад на Йордан", мов би то підчас обходу Йордану в Рудках народно-демократична партия зорґанізувала напад на участників обходу, а староство відмовило інтервенциї жандармериї, можемо на основі засягнених інформаций урядово ствердити, що подані „Ділом" факти обмежують ся в дійстности до авантури викликаної підчас процесиї в Рудках двома знаними там авантурниками і пияками, котрих і арештовано а жандармерия відставила їх до суду повітового, де против них розведено слідство карне. Рівночасно одержали ми вість, що против осіб, котрі ширили чутку, мов би директор Каси ощадности в Рудках п. Сурувка, був орґанізатором нападу на процесию, вніс п. Сурувка донесенє до суду карного".

— **Пос. др. Евг. Олесницкий** виїхав вчера до Відня в супроводі своєї подруги і пос. о. И. Фолиса. У Відни відпічне др. Олесницкий через кілька днів, а відтак поїде через Інсбрук на італіяньску Рівієру, де побуде два або три місяці. З огляду на потребу безвзглядного спокою др. Олесницкий не буде вести ніякої переписки ані не буде відбирати своєї почти. Хто би хотів в якійсь важній справі з ним порозуміти ся, зволить віднести ся до лікаря дра Евг. Озаркевича (Підвале 7), з котрим недужий буде позіставати в постійній переписці. Там також можна буде звідати ся про стан здоровля недужого.

— **Господарско-молочарска спілка** в Блюдниках. На підставі рішеня ц. к. окружного суду яко торговельного в Станиславові з дня 15 грудня 1909 ч. фірм. 415/9/III 2393 входить в житє „Господарско-молочарска спілка" в Блюдниках, товариства зареєстрованого з обмеженою порукою. Підписувати будуть о. Василь Левицкий яко настоятель і Іван Мельник яко секретар.

† **Померли:** О. Волод. Брилиньский, гр. кат. парох в Гряді, яричівского деканата і радник митр. конеисториї, упокоїв ся дня 25 січня в 55 р. житя а 30 р. сьвященьства. — Юлія з Дольницких Зельска, вдова по бл. п. Михайлї Зельскім, бувшім пароху в Глинянах-Заставю, проживши літ 82, по короткій а тяжкій недузї, упокоїла ся дня 25 січня с. р. в домі свого зятя о. Височаньского в Перегноєві.

— **Мала пасажирка.** З Копенгаґи до Львова їхала оногди сама одна 5-літна дівчинка Мария Матушак, котру матїр вислала до Львова до тети, що мешкає десь при ул. Вірменьскій. Маленька пасажирка мала на шиї привязану табличку, на котрій була виписана єї маршрута, а крім того лист в кишени писаний по німецки і по польски до кондукторів з просьбою о опіку і поміч підчас подорожі. Дитина мала гроші при собі, а кондуктори купували їй білети, коли де було потреба та поживу і вписували ціну для контролї до листу, подавали собі дитину з рук до рук і уміщали єї підчас їзди завсїгди лиш в дамскім переділї, та просили, щоби їдучі дами нею опікували ся. Замітне то, що мала пасажирка через цілий час подорожи була дуже чемна і послушна, а при тім сьміла і резолютна.

— **З господарского тов. „Сільский Господар".** В Надвірній відбуде ся заходом місцевої філії Тов. „Сільский Господар" в середу дня 2 лютого с. р. в ратушевій сали господарске віче зі слідуючим порядком дневним: 1) Річ вступна о. Ал.

Левицкого з Камінного: Про задачі „Сільского Господаря“ і спосіб їх переведеня; 2) виклад інж. Пав. Дурбака зі Львова: Про потребу торговельної спілки для продажі худоби; 3) виклад о. сов. Вол. Лісінецкого з Гвозда: Про потребу торговельної спілки для продажі худоби; 3) виклад о. сов. Вол. Лісінецкого з Гвозда: Про зелені і штучні погної; 4) виклад лік. ветер. Фр. Ковальского зі Станиславова: Про плеканє і гігієну худоби. Початок віча о год. 11 перед полуднем. — В Яйківцях відбудуть ся дня 30 січня с. р. о 2 год. пополудни перші загальні збори філії „Сільского Господаря“ на журавеньскій округ судовий. Реферувати будуть пос. о. Ст. Онишкевич та інжинїр п. Дурбак. — Філїя Тов. „Сільский Господар“ в Скалатї скликує на день 8 лютого (ві второк) с. р. о год. 1 з полудня просьвітно-економічне віче в салї Руского Банку, на котрім реферувати буде о. посол Онишкевич.

— **Фарма убийниці.** Свого часу доносили ми, що на фармі Ляпорт в удільній державі Індияна в Сполучених-Державах північної Америки, прозваній „фармою сирени“, викрито страшний злочин, котрого жертвою стало аж 17 людий, котрих трупи знайдено закопані в огороді згаданої фарми. На слїд того страшного злочину впала американьска полиция аж тодї, коли одного дня згоріла фарма а в ній і властителька тої фарми, якась пані Гінес і троє єї дітий. Злочини доконані ще в 1908 р. виляснив аж сими днями якийсь Лямфер, що служив у тої пані Гінес і помагав їй в єї убийствах. Тота Гінес родом із Швециї купила собі була фарму а осївши на ній, оголошувала в ґазетах, що хоче віддати ся і шукає мужа, але богатого, що той, котрий би мав охоту з нею женити ся, нехай приїде до єї маєтности і сам на власні очи о всім переконає ся, але нехай возьме з собою більшу суму, щоби міг виказати ся, що й він також щось має. Знайшли ся такі, котрі дали ся зловити на той голос „сирени“, і по довшій чи коротшій переписцї з панею Гінес, приїзджали до неї. Котрий приїхав, вже більше не вернув. Она погостивши єго, заводила до спальнї, убивала там а тіло затягала відтак до пивницї, де розрубувала на куснї а опісля закопувала в городї.

Коли фарма згоріла і там знайдено попалені трупи, впало підозрінє на Лямфера, що то він убив панию Гінес а відтак підпалив фарму, щоби затерти слїди убийства. Єго арештовано і вело ся слїдство, але він не хотів до нічого признати ся. Аж тепер перед смертию признав ся, що він спільно з панею Гінес убивав єї женихів.

Одного дня, коли він копав в огородї, прийшла Гінес до него і сказала єму, що у неї помер нагло якийсь мужчина, щоби не було з тим мерцем великого короводу, то може найлїпше було би єго закопати таки в городї. І они обоє закопали дїйстно того чоловіка в огородї. Він не хотів тому вірити, що Гінес убийниця, аж підглянув єї, як она одного разу якогось мужчину, котрий звідкись приїхав до неї, запаморочила хльороформом о відтак вдарила єго кілька разів сокирою по голові із заду і так убила. Він три рази купив для Гінесової хльороформ і помагав закопувати труии, аж остаточно знаючи, що она має гроші хотів єї обрабувати. В тій цїли змовив ся з якоюсь муринкою, влїз до помешканя і підчас коли Гінес спала запаморочив єї хльороформом о відтак взяв ся шукати за грішми. Може бути — казав Лямфер — що тодї втікаючи борзо з хати, потрутив лямпу, від котрої фарма згоріла а в ній і Гінес та троє єї дітий, бо коли втікаючи, обернув ся, побачив, що фарма горить. Він однак Гінесової не убив анї не зробив їй смерти в нїякий инший спосіб. Тепер арештовано ту муринку, що свого часу була спільничкою Лямфера.

— **Российске шпіґуньство в Австриї.** В справі віденьскої афери шпіґуньскої, про котру ми недавно тому писали на сім місци, доносить берлиньска „Vossische Ztg.“, що у Відни була від року тайна шпіґуньска аґентура, до котрої належав також один Русин (москвофіл) і один Нїмець. Тота аґентура доставила російскому аташе войсковому, полковникови Марченкови, ряд документів, що мали походити з міністерства війни і ґенерального штабу, між ними документ про тайний договір між Румунією і Австро-Угорщиною та про договір між Болгарією і Австро-Угорщиною. Документи сї були очевидними фальсифікатами, але все-таки полковник Марченко купив їх дорого. Наконець звела аґентура Марченка з Кречмаром. Полїция дізнала ся очевидно про шпіґуньску діяльність аґентури і прихопила Кречмара в хвили, коли зійшов ся був з полковником Марченком. Кречмара арештовано, а Марченка, котрий вилеґітимував ся як російский войсковий аташе, пущено на волю.

В справі сій доносить „N. W. Tagblatt“: Як довідуємо ся, арештованому калькулянтови в складї артилерийного материялу, Кречмарови, доказано в повні, що він покрав нові моделї гарматних куль і тайні записки, щоби їх передати чужій державі. Фаєрверкера, котрого арештували були яко підозрілого о участь в шпіґуньстві, признано зовсім невинним і випущено на волю.

На складї артилерийних материялів — пише згадана ґазета — знаходять ся завсїгди великі маси оружия і муниції. Коли они вийдуть з робітень і фабрик, то комісия відборова одобрює їх і переймає. Відтак установляє ся розсилка і постепенне видаванє материялу фортам і відділам войска так, що особа, займаюча довірочне становище калькулянта, єсть внаслїдок своєї діяльности в спромозкности подати важні поясненя о заосмотреню фортів пушками, о надїленю складів муницією і т. д. На такі становища вибирають длятого лиш людий особливо добре уквалїфікованих і таких, на котрих можна спустити ся. Арештований був одним із найінтелїґентнійших і найревнійших в службі урядників, котрий спершу був лиш рисовником конструкцийним, а відтак авансував на урядника. Слїдство в сїй справі не богато викриє нового. Оно розтягне ся також і на ті особи, які з Кречмаром зносили ся. На случай засудженя жде Кречмара кілька лїт тяжкої вязниці.

Телеґрами.

Чернівцї 27 січня. На вчерашнім засїданю сойму в дискусиї над справою надаваня концесий шинкарских по знесеню права пропінациї, пос. Лупу домагав ся, щоби в першім рядї увзглядняно селян. Пос. Штравхер жадав увзгляднепя дотеперішних шинкарів. Президент краю Бляйлебен звявив, що власти адмінїстрацийні поступлять зовсім обєктивно без взгляду на народність і віроісповіданє. — Опісля ухвалено проєкт закона в справі удержавненя черновецкого міского фонду шкільного.

Відень 27 січня. В долїшно-австрийскім соймі підчас шкільної дискусиї пос. Воллєк поставив внесенє, щоби ученикам шкіл середних дано можність научити ся одної із славяньских мов, іменно же ческої.

Білград 27 січня. Кн. Юрий виїхав нинї рано до нового ґарнїзону в Горішнім Міловановаці.

Вашінґтон 27 січня. Член Конґресу Сабат зголосив зі взгляду на загальну дорожнію проєкт закона о увільненю від мита імпортового всїх средств поживи.

Париж 27 січня. Коло Люврy треба було підвисшити охоронні вали. бо вода влила ся до пивниць музея. Пивницї готелю „Континенталь“ залиті. Побоюють ся, що стан води піднесе ся ще о 1 метр.

Париж 27 січня. Партер магазину „ді Самарітен“ стоїть під водою.

Петербург 27 січня. Увільнений в вязниці у Фінляндиї, засуджений за участь в убийстві Герценштайна, Юскевич-Кресковский має одержати посаду в департаментї полїциї.

Париж 27 січня. В Альфорвіль 600 осіб, що знаходять ся в домах загрожених повенею, не хотять покинути помешкань. Побоюють ся катастрофи.

Курс львівский.

Дня 19-го січня 1909.	Платять K c	Жадають K c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	688·—	698·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	415·—	425·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	554·—	564·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	450·—	550·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного 4½ прц.	99·10	99·80
4½% листи заст. Банку краев.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев.	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·40	94·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·60	98·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%.	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	93·20	93·90
Позичка краев. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·80	94·50
„ м. Львова 4% по 200 К.	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	116.—	118·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	64·75	68·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	36·50	42·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	70·—	76·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	26·—	30·—
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·56
100 марок німецких	17·80	118·72
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педагогічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склені Тов—а Взаімної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповідання.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Грімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Кова-Дерева (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століта, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповідания, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Конискький: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комака Савґіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
История куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінг: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповідания, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Гулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з францускего, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

Михайло Скірка
римар і сїдельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає
богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всілякі вироби зі шкіри.

Ціни приступні.

Головна
Агенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цінах оригінальних.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).